

ната, за да го укрие отъ неприятеля. Така че, тѣзи пари не сѣ твои, а на твоя съсѣдъ.“

И вмѣсто да си отиде у тѣхъ, бѣдния селянинъ отишълъ въ къщата на съсѣда си. Съ влизането си въ стаята, той сложилъ гърнето съ паритѣ на единъ столъ и казалъ :

— Добрий съсѣде, истина, азъ купихъ отъ тебе нива, но не и паритѣ, що сѣ заровени въ нея. Вземи ги ; тѣ ти сѣ бащини. Богъ ти ги връща чрѣзъ мене.

Съсѣдътъ му останалъ, като вкаманенъ. Отначало той не вѣрвалъ, прочитъ си ; струвало му се че това е снъ. Като дошълъ на себе си, той прѣгърналъ честниятъ си съсѣдъ и съ сълзи на очи му казалъ :

— Братко, Богъ е искалъ да помогне и на двама ни. По право, ние трѣбва да раздѣлимъ това богатство.

Раздѣлили си тѣ паритѣ и си заживѣли единъ добъръ и щастливъ животъ. . . .

Дѣте и орачъ.

- Орачо, мили орачо,
Орачо тежко отруденъ,
Ще дойда съ тебе на нива,
На нива черна, угарна,
Ще дойда да ти помагамъ.
- Малко си, дѣте, слабо си,
Малко си, слабо, глупаво,
Затова така приказвашъ.
Камъ да е сега чичо ти
На твоитѣ млади години,